

Arrest

nr. 230 756 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2015 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op dezelfde dag besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tevens besliste de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 176 976 van 9 juli 2015 het beroep verwerpt.

Op 4 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde tevens een inreisverbod voor drie jaar.

Op 2 mei 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind.

Op 10 januari 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr.200 955.

Op 21 februari 2017 dient verzoeker wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind.

Op 14 september 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de afgifte van een bijlage 19ter en van het A.I. als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Met nr. 216 551 van 11 februari 2019 vernietigt de Raad voornoemde beslissing.

Op 6 augustus 2019 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.02.2017 werd ingediend door:

Naam: B. (...) Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: 14.09.1994

Geboorteplaats: Yenimahalle Rr: (...)

Verblijvende te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Voor deze aanvraag werd reeds eerder een beslissing genomen, echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de beslissing op 11.02.2019, daarom dient heden een nieuwe beslissing te worden genomen. Overeenkomstig art. 43, §1, 2° dient de aanvraag geweigerd te worden. Betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Betrokkene werd overeenkomstig de informatie in het administratief dossier veroordeeld voor volgende feiten:

Op 4.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt voor ‘wapens, het dragen zonder wettige redenen’ en ‘bedreiging door gebaren of zinnenbeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 100 euro x 6, alsook een bijzondere verbeurdverklaring.

Op 6.06.2019 door de Nederlandse correctionele rechtbank van Brussel wegens ‘opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete van 75 euro x 8. Verder blijkt uit het dossier dat ook een aantal PV’s ten laste van betrokkene werden opgesteld. Het gaat om PV’s van het jaar 2015 wegens aanranding van de eerbaarheid, in 2017 wegens opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging met bevel, in 2018 werden ook nog een aantal PV’s opgesteld wegens bedreiging, parentele ontvoering van minderjarigen, misbruik van vertrouwen, gewone diefstal, belaging en opzettelijke slagen en/of verwondingen. In hoeverre betrokkene al dan niet veroordeeld is ten gevolge van al deze PV’s op 6.06.2019 is niet duidelijk, niet zelden is immers het strafregister niet up-to-date.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene is duidelijk een recidivist. In 2015 werd hij een eerste keer veroordeeld. Betrokkene heeft nadien zijn onaangepast gedrag herhaald en liep een nieuwe veroordeling op. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst terug herhaalt. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag

als een reëel gevaar geacht voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving. Het kind van betrokkene, waar hij verblijfsrecht wenst aan te ontlenen, is reeds geboren in 2016. Dit heeft betrokkene er allerm minst toe aangezet zich meer verantwoordelijk te gedragen, wel integendeel het gros van de aanvaringen met de Belgische strafwetgeving is te wijten aan het familiaal conflict met zijn ex-partner. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij daarmee het belang van zijn gezin, zijn kind, voor ogen heeft gehad. Hij is ook niet gestopt met problemen maken nadat zijn verblijfsaanvraag werd geweigerd (de vernietigde beslissing), er zijn PV's van het conflict opgenomen in het administratief dossier van na die datum. De documenten die zouden moeten getuigen van de affectieve en financiële band tussen betrokkene en het kind, wegen niet voldoende op tegenover het gevaar die betrokkene vormt voor de openbare orde. Hij legde daartoe o.a. een bemiddelingsakkoord voor van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel (zitting 11.10.2017), alsook een vonnis van de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg dd. 11.01.2019, ongedateerde foto's waarop vermoedelijk betrokkene en het Belgisch kind prijken, schermuitprints van een smartphone waaruit blijkt dat iemand op het punt stond om verschillende data een overschrijving te doen ten gunste van O., A. (...) alsook andere begunstingden zoals Zalando en B. A. (...). Vooreerst wat betreft de bemiddelingenovereenkomst en het vonnis van de rechtbank. Op zich bewijst dit weinig of niets. Het is immers niet omdat betrokkene en de moeder van het kind tot een overeenkomst zijn gekomen, dat de overeenkomst wordt uitgevoerd en betrokkene daadwerkelijk een rol van betekenis heeft in het leven van zijn kind, noch affectief, noch financieel. Nergens uit het dossier blijkt dat de bezoeksregeling gerespecteerd wordt.

Afgaande op de afspraken hierover is hoe dan ook de moeder van het kind de voornaamste zorgdrager. Het is dus niet omdat betrokkene geen verblijfsrecht zou krijgen dat het kind noodzakelijkerwijze het land moet verlaten. De huidige voornaamste zorgdrager is de moeder van het kind, naar gelang de verblijfssituatie van mijnheer, kunnen zij nieuwe afspraken maken over hoe zij het contact tussen vader en kind wensen te organiseren. Met occasionele bezoeken en intensief contact via nieuwe sociale media hoeft het kind nauwelijks de 'vader' te missen. Wat betreft de foto's, deze zijn niet voorzien van uitleg/context, noch van data. Zonder een woordje uitleg kunnen zij bezwaarlijk van een relatie tussen vader en kind getuigen, evenmin als van de betrokkeneheid van de aanvrager bij de opvoeding van en de zorg over het kind. De schermuitprints waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geld heeft overgemaakt aan zijn ex vormen geen afdoende bewijs. Enkel de rekeninguittreksels kunnen hierin uitsluitel bieden. Het is niet omdat je een overschrijving wenst te doen, dat je ze ook daadwerkelijk hebt uitgevoerd. Het gesolliciteerd karakter van deze uitprints kan niet worden uitgesloten. Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met het kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind heden nog zeer jong zijn en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van het kind te vrijwaren. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn kind te komen vergezellen in België. Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, blijkt uit het administratief dossier dat hij voor het eerst in België werd ingeschreven in 2009. Het betreft hier echter allerm minst een ononderbroken legaal verblijf. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat al die jaren in overweging moeten worden genomen. Betrokkene heeft jarenlang instructies betreffende zijn verblijfsstatuut en het beëindigen daarvan, alsook de bijhorende bevelen genegeerd. Hij kan daarom heden niet claimen reeds jarenlang in België te zijn en daarom hem het verblijfsrecht niet mag geweigerd worden. Verder wat betreft zijn leeftijd dient te worden opgemerkt dat betrokkene noch van uiterst hoge leeftijd, noch van uiterst jonge leeftijd is, derhalve kan niet worden gesteld dat deze

beslissing inhumaan zou zijn gezien betrokkene's leeftijd. Van zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Wat betreft zijn gezins- en economische situatie dient te worden opgemerkt dat zijn gezinssituatie hiervoor reeds uitvoerig werd besproken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene economisch actief zou zijn in België. Gezien betrokkene op 27.02.2019 spontaan het administratief dossier van nieuwe documenten voorzag, mag worden aangenomen dat hij ook dit element spontaan naar voor zou brengen, moest dit positief zijn. Van sociale en culturele integratie kan niet worden gesproken, vooreerst bij gebrek aan bewijzen dienaangaande, bovendien getuigt het feit dat betrokkene keer op keer in aanraking komt met politie en justitie bezwaarlijk van integratie. Zelfs niet van de wil tot integratie. Bindingen met het land van herkomst heeft betrokkene naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk. Getuige daarvan de bepaling in de overeenkomst met de ex betreffende het meenemen van het kind naar het buitenland. Geen van beide ouders kan dit doen zonder toestemming van de andere ouder, dit diende ook op het identiteitsbewijs van het kind te worden aangebracht. Indien de moeder van het kind vreest dat betrokkene het kind zou wensen mee te nemen naar het buitenland, moet het zijn dat zij over aanwijzingen beschikt dat hij nog steeds voldoende verankerd is in het buitenland, nog contact heeft met vrienden en familie aldaar om zich daar terug te kunnen vestigen. Gezien al het voorgaande lijkt de vrijwaring van de openbare orde de overhand te nemen op de humanitaire overwegingen en kan toepassing gemaakt worden van art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker een bundel bijkomende stukken neer. De advocaat van de verweerder vraagt om deze bijkomende stukken uit de debatten te weren omdat het dateert van na de bestreden beslissing.

De Raad merkt ambtshalve op dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen de ter terechtzitting neergelegde stukken, die niet door het procedurereglement voorzien zijn, uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“De aanvraag van verzoeker tot het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie werd overeenkomstig art. 43 §1, 2° Vreemdelingenwet geweigerd. Art. 43 Vreemdelingenwet luidt als volgt: Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren: 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister afzijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.] ‘Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag.’ De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beschikte evenwel niet over alle relevante feiten die in aanmerking dienen te worden genomen in het kader van verzoekers aanvraag tot verblijf. Met toestemming van uw Raad zet verzoeker deze in wat volgt uiteen.

1 ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

a. Zorgvuldigheidsbeginsel Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding. Het respect

voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier, op alle daarin vervatte dienstige stukken en op alle feiten die verzoekende partij heeft aangehaald. Veronachtzaming van feiten die verzoekende partij wel degelijk naar voor heeft gebracht lopende het onderzoek houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.'

b. Materiële motiveringsplicht Luidens de vaststaande rechtspraak van uw Raad en de Raad van State wordt de materiële motiveringsplicht als volgt gedefinieerd: 'de materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. '21 Anders gesteld moeten de feitelijke en juridische motieven niet alleen de beslissing kunnen schragen, maar ook juist zijn.

TOEPASSING IN CASU

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet zou voldoen om de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, om redenen van openbare orde. Om deze beslissing te staven haalt men een veroordeling van 06.06.2019 aan door de correctionele rechtbank te Brussel, die intussen definitief is geworden. Verzoeker wenste tegen deze veroordeling hoger beroep aan te tekenen, doch door een geschil met de toenmalige advocaat is dit niet gebeurd voordat de beroepstermijn was verlopen. De intentie van verzoeker was evenwel duidelijk: hij kon de redenering van de eerste rechter niet onderschrijven en wilde wel degelijk in hoger beroep gaan. De enige reden waarom dit niet is gebeurd, is omdat diens raadsman - die in het kader van juridische tweedelijnsbijstand was aangesteld - opeens een behoorlijk grote som geld vroeg voordat deze zou overgaan tot het aantekenen van hoger beroep. Uit deze veroordeling zou blijken dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De feiten die hebben geleid tot deze veroordeling dienen evenwel te worden genuanceerd. Verwerende partij stelt in diens nota dat de grieven van verzoeker zich enkel richten tegen dit vonnis dd. 06.06.2019 uitgaande van de correctionele rechtbank, en niet tegen de beslissing uitgaande van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie dd. 06.08.2019. Verzoeker kan deze redenering niet onderschrijven. De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie baseert zich in diens beslissing dd. 06.08.2019 quasi uitsluitend op voormeld vonnis van de correctionele rechtbank dd. 06.06.2019 om tot het besluit te komen dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar voor de samenleving vormt. Zodoende zijn beide zaken intrinsiek met elkaar verbonden. Het is belangrijk dat de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie kennis krijgt van de feiten zoals deze zich voordeden naar aanleiding van voormeld vonnis. Indien deze feiten indertijd correct waren voorgelegd aan de correctionele rechtbank, zou er immers hoogstwaarschijnlijk geen veroordeling zijn gevolgd. Om deze reden vindt verzoeker het zeer belangrijk om de feiten in het juiste kader te plaatsen. De ex-partner van verzoeker betreft mevr. Ö. T. (...). Samen met haar heeft verzoeker een minderjarig kind, zijnde een dochter A. B. (...) (°08.04.2016). De relatie tussen verzoeker en mevr. T. (...) heeft verscheidene ups en downs gekend. In tegenstelling tot wat de administratie in haar beslissing dd. 06.08.2019 voorhoudt, is dit geenszins allemaal te wijten aan verzoeker. Sedert de geboorte van de minderjarige dochter A. (...) heeft mevr. T. (...) er alles aan gedaan om verzoeker in een slecht daglicht te plaatsen. Zo heeft zij verscheidene malen eenzijdig een klacht neergelegd bij de politie tegen verzoeker. Na een tijd is deze relatie op de klippen gelopen, doch mevr. T. (...) kwam toch terug bij verzoeker in een poging de relatie nog een kans te geven. Verzoeker vraagt zich af, indien hij een slechte partner en vader zou zijn, waarom mevr. T. (...) de relatie nieuw leven wou inblazen en zelfs sprak over een tweede kindje. Sedert mei 2018 heeft verzoeker een nieuwe partner, zijnde mevr. H. G. (...), die hem de nodige stabiliteit verleent. Zij heeft zelf twee kinderen uit een vorige relatie, resp. 4 en 6 jaar oud, die heel goed overeen komen met de minderjarige A. B. (...). Aan het begin van de relatie tussen verzoeker en mevr. G. (...) heeft mevr. T. (...) deze laatste eerst benaderd in een poging de prille relatie met verzoeker te verbreken. Toen dit niet lukte, sloeg zij het over een andere boeg en heeft zij mevr. G. (...) benaderd met een aantal 'voorstellen'. Via WhatsApp heeft mevr. T. (...) o.m. de volgende berichten verstuurd naar mevr. G. (...) (zie stuk 3): 'Als ik sterk was zou ik hem vermoorden. Zou ik met een mes hem overal steken. Eerst en vooral zou ik beginnen van zijn tong te snijden. Hij moet me niet boos maken. Maar ik ben niet sterk, ik zou een man huren. Er zijn heel veel jongens hier in Brussel.' (eigen onderlijning) 'Doe het niet alleen, roep je vrienden erbij. Laat ze thuis verstoppen. Laat hem heel goed slaan.' 'Roep hem middernacht bij u. Overtuig hem zeker. Daarna scheur uw kleren kapot. Doe uw haren door mekaar. Schreeuw heel hard politie en bel de flikken op. Zes dat Hakan het heeft gedaan en sa klacht indienen. We zullen samen hem naar de gevangenis sturen. Van België moet hij wesen sa an zodat we afzijn van hem.' (eigen onderlijning) 'Luister naar me liefje, de beschuldigingen moeten wel vergroten en meer beschuldigen zodat we hem van hier kunnen sturen.' (eigen onderlijning) 'Pak zijn gsm uit zijn handen,

maak die kapot en gooi in het kanaal. Er zijn veel documenten, foto's en berichten van mij om hem selijk te seven en om hem te bevrijden. Mijn leugens zullen anders tevoorschijn komen. Ik zal geruineerd worden. Ik wil al jarenlans wraak nemen maar het is mij niet gelukt. Nu als ie mij helpt en als ie klacht indient dan ben ik van hem af ' (eigen onderlijning) Uit deze berichten blijkt duidelijk dat mevr. T. (...) heeft geprobeerd om mevr. G. (...) te overhalen om samen één front te vormen tegen verzoeker. Mevr. G. (...) diende volgens mevr. T. (...) haar kleren te scheuren, haar haren in de war te gooien en een klacht in te dienen tegen verzoeker van slagen en verwondingen. Mevr. G. (...) heeft dit geweigerd. Deze berichten werpen een heel ander licht op de beschuldigingen die mevr. T. (...) lastens verzoeker heeft geuit, minstens zaaien zij twijfel over de waarachtigheid van haar verklaringen. Zij tonen een voorbedachtheid aan om verzoeker uit het land te willen (laten) zetten of om hem in de gevangenis te zien belanden. Het zogenaamde gevaar voor de samenleving dat verzoeker zou vormen, dient bijgevolg ook ernstig te worden genuanceerd. Tevens dient te worden beoordeeld welk mogelijks gevaar mevr. T. (...) kan vormen, gelet op de stappen die zij onderneemt om verzoeker uitgezet te zien, en zeker gelet op de doodsb bedreigingen die tevoorschijn komen in het eerste aangehaalde bericht naar mevr. G. (...). De vertaling van de berichten die als stuk worden bijgevoegd, betreffen een eigen vertaling, daar deze berichten in het Turks zijn opgesteld. Indien uw Raad dit nodig acht, kunnen deze berichten ook nog officieel worden vertaald en als stuk worden bijgevoegd. Verwerende partij houdt vast aan de overtuiging dat verzoeker geen echte en affectieve band zou hebben met zijn minderjarige dochter. Het tegendeel is evenwel waar. Sedert januari 2019 verbleef A. B. (...) overigens voltijds bij verzoeker, in navolging van een akkoord dat tussen mevr. T. (...) en verzoeker werd bereikt voor de familierechtbank te Brussel (zie stuk 4). Dit akkoord werd gehomologeerd. Ook met betrekking tot deze situatie heeft mevr. T. (...) een aantal berichten naar verzoeker verstuurd (zie stuk 5): 'Hopelijk word je gelukkig en ik ook. Ik hoop dat je dochtertje goed verzorgt. Met de discipline bij het groeien dat ze van papa krijgt is het beter. Want het is een meisje, ze luistert naar mij niet.' Deze berichten tonen aan dat verzoeker wel degelijk een goede vader is voor zijn dochter. Samen met zijn vriendin mevr. G. (...) vormt hij een gezinnetje waarin de minderjarige A. B. (...) zich ook goed voelt. Bij verzoeker heeft het minderjarige kind een aantal basisvaardigheden geleerd, zoals zindelijk worden, discipline aanvaarden, beleefd zijn, e.d. Deze basisvaardigheden waren compleet afwezig voordat A. (...) bij verzoeker inwoonde. Er is ouderlijke aandacht en discipline nodig om deze aan te leren, wat aantoon dat verzoeker wel degelijk op een zeer positieve manier aanwezig is in het leven van zijn dochter. Verzoeker wenst nog onder de aandacht van uw Raad te brengen dat mevr. T. (...) op 08.09.2019 naar het Universitair Kinderziekenhuis Koningin Fabiola te Brussel is geweest met de minderjarige A. (...), onder pretentie dat A. (...) zou worden mishandeld door verzoeker. Verzoeker is dit te weten gekomen 2 weken nadat de minderjarige dochter was opgenomen. Toen verzoeker zich naar het ziekenhuis heeft begeven, gedroeg mevr. T. (...) zich verbaal zeer agressief. Ook de dokter en het verplegend personeel waren hiervan getuige. Die avond heeft mevr. T. (...) de minderjarige A. (...) zonder enige verwittiging meegenomen uit het ziekenhuis. A. B. (...) werd medisch volledig onderzocht en er werd geen enkel spoor van enige mishandeling dan ook teruggevonden op haar (zie bijkomend stuk 1). In november dient A. (...) opnieuw te worden opgenomen. Deze opname dient ervoor om uit te maken wie beter zorgt voor het kind en waar het kind alsdan zal worden geplaatst. Er is een zeer reële kans dat de minderjarige A. (...) bij verzoeker zal worden geplaatst. Ontkennen dat er een affectieve en reële band bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter is aldus redelijkerwijze niet mogelijk. Daarnaast dient verzoeker uiteraard over een legaal verblijf te beschikken indien zijn dochter bij hem kan worden geplaatst, een optie die onbetwistbaar in het belang van de minderjarige is. Dat A. (...) in wezen zelfs niet meer terug wil naar de moeder, wordt duidelijk uit stuk 6. Dit betreft een politionele interventie op het adres van mevr. G. (...), zijnde (...). Mevr. T. (...) had op voorhand de politie reeds gebeld om mee te komen naar de overdracht van het minderjarig kind van vader naar moeder, dit omwille van voor verzoeker onbekende redenen. Ten tijde van deze overdracht heeft mevr. G. (...) aan de aanwezige agenten gevraagd of zij deze overdracht mocht filmen. Het resultaat kan uw Raad bezichtigen in stuk 6. Van deze interventie dd. 31.07.2019 is een interventierapport opgesteld bij de lokale politie te Beringen-Ham-Tessenderlo onder interventienummer 10486/2019. Nog verwijzend naar voormeld vonnis van de familierechtbank te Brussel en het akkoord tussen partijen dat werd geacteerd op het zittingsblad haalt verzoeker aan dat er een vakantie-regeling overeen was gekomen tussen hem en mevr. T. (...) (zie ook stuk 7). Mevr. T. (...) heeft op zondag 28.07.2019 haar dochter in ontvangst mogen nemen, conform de overeengekomen regeling. Op 18.08.2019 zou A. B. (...) opnieuw aan verzoeker overhandigd worden. Mevr. T. (...) heeft zich evenwel niet aan deze afspraak gehouden. Verzoeker heeft hiertegen dan ook op 21.08.2019 een klacht neergelegd bij de lokale politiezone Beringen-Ham-Tessenderlo. Intussen is mevr. T. (...) sedert 31.08.2019 terug in België, samen met de minderjarige A. (...). Via een advocaat heeft verzoeker gepoogd om, conform de overeengekomen regeling, zijn dochter weer bij hem te laten verblijven, doch op diens voorstel is nooit een antwoord gekomen. Op 07.09 hebben verzoeker en mevr. G. (...) zich naar Brussel begeven, in een poging om een overdracht van het kind te laten plaatsvinden,

doch mevr. T. (...) weigerde om de afspraak na te komen en de minderjarige A. (...) mee te geven aan de vader. Van deze feiten gaat verzoeker opnieuw klacht neerleggen bij de lokale politiezone Beringen-Ham-Tessenderlo. Voorgaande acties die door verzoeker werden genomen, bewijzen ontegensprekelijk dat hij bezorgd was om zijn dochter, dat hij met haar is begaan, en dat hij haar een liefdevolle thuis kan en wil bieden. Verwerende partij beweert dat nergens uit het dossier blijkt dat de bezoeksregeling wordt gerespecteerd. Het feit dat verzoeker meermaals een klacht is gaan neerleggen bij de politie wanneer mevr. T. (...) het minderjarig kind had meegenomen, toont aan dat minstens hijzelf gemotiveerd is om de bezoeksregeling na te leven. Zolang er geen herziening van de regeling wordt aangevraagd, kan men er evenwel vanuit gaan dat deze wordt nageleefd. Aangeven dat 'er geen enkel bewijs voorligt dat deze regeling wordt nageleefd' is dan ook overbodig. Voorgaande toont zonder twijfel aan dat de verklaringen van mevr. T. (...), die mede geleid hebben tot de veroordeling van verzoeker en tot meerdere klachten bij de politiediensten, niet waarachtig zijn, dan wel minstens met een korrel zout dienen te worden genomen. Als gevolg van hetgeen hierboven werd uiteen gezet, kan verzoeker geenszins als een gevaar voor de samenleving worden beschouwd. Het weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie is dan ook niet gegrond gelet op het voorgaande. Daarnaast dient er, overeenkomstig art. 43 §2 Vreemdelingenwet rekening te worden gehouden met volgende factoren: duur van het verblijf, leeftijd van de verzoeker, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en bindingen met het land van oorsprong.

a. Duur van het verblijf De bestreden beslissing vermeldt dat er 'bezwaarlijk gesteld kan worden dat al die jaren in overweging moeten worden genomen'. Verzoeker werd immers reeds in 2009 voor het eerst ingeschreven in België. In 2013 werd diens verblijfsrecht evenwel afgewezen omdat het huwelijk van zijn vader met een Belgische als een schijnhuwelijk werd aanzien. Sedertdien heeft verzoeker evenwel, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing aanhoudt, wel degelijk stappen ondernomen om diens verblijf in België te legaliseren. Hiervoor is hij te rade geweest bij verscheidene advocaten, waaronder Mr. Bart Keusters, Mr. Marc Sampermans en Mr. Fatih Karabayir. Deze uitgebreide periode van verblijf in België dient aldus wel degelijk in aanmerking te worden genomen in het kader van deze beslissing.

b. Leeftijd van de verzoeker Verzoeker is momenteel 25 jaar oud (° 14.09.1994). Hij heeft een stabiele relatie met mevr. G. (...) en voedt samen met haar de twee kinderen van mevr. G. (...) op, evenals draagt hij zorg voor zijn eigen dochtertje. Verzoeker staat op het begin van zijn adolescentie leven en zou dit graag in België willen uitbouwen, gelet op de banden die hij hier heeft opgebouwd doorheen de jaren.

c. Gezondheidstoestand Verzoeker heeft geen uitgesproken gezondheidsproblemen die druk zouden kunnen zetten op het Belgische sociale zekerheidssysteem.

d. Gezins- en economische toestand Verzoeker vormt een stabiel koppel met mevr. G. H. (...) (° 13.10.1990 te Heusden-Zolder). Hij is van plan om in het huwelijk te treden met mevr. G. (...), doch verzoeker wil slechts een aanzoek doen eens zijn verblijfsrecht in België is gelegaliseerd. Dit omwille van de gemoedsrust van mevr. G. (...), alsmede dat hij niet in het huwelijk wil treden om een verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker is ook ingeschreven bij de VDAB en bij verscheidene interimkantoren, zoals SD Staffing te Zonhoven, Start People te Tessenderlo, AGO Interim te Geel, Randstand te Houthalen en Adecco te Houthalen en Beringen. Verzoeker is dus wel degelijk actief opzoek naar werkgelegenheid, doch niet alle werkgevers willen hem aannemen gelet op zijn precair verblijfsrecht. Verzoeker is evenwel meer dan gemotiveerd om werk te verrichten. Verzoeker heeft evenwel contact gelegd met eigenaars van een horecazaak die hem graag in dienst zouden willen nemen, evenwel slechts van zodra zijn verblijfsrecht is gelegaliseerd. Stukken hiervan kunnen worden bijgebracht indien dit wordt vereist.

e. Sociale en culturele integratie in België en bindingen met het land van oorsprong Verzoeker verblijft reeds in België sedert 2009, zijnde tien jaar. Hij heeft taalklas gevolgd te Heverlee, is daarna deeltijds onderwijs komen volgen in Beringen, waarna hij tot slot KTA te Hasselt heeft gevolgd. Zijn tienerjaren zijn grotendeels in België doorgebracht. Zijn dochtertje gaat ook in Beringen naar de school. Zijn vriendin, mevr. G. (...), en haar kinderen zijn allen geboren in België en leven reeds hun hele leven hier. Er is aldus sprake van een zeer grote sociale en culturele integratie in België. Bindingen met het land van oorsprong heeft verzoeker niet echt. Verzoeker heeft nog wel familie wonen in Turkije, doch met hen heeft hij geen contact meer sedert zijn vertrek uit het land van oorsprong in 2009. Sedert 15-jarige leeftijd heeft het hele leven van verzoeker zich afgespeeld in België. Verzoeker is formeel dat hij niet meer terug naar het land van oorsprong wenst te keren."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen

dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde wordt vastgesteld dat verzoeker geacht moet worden een werkelijke, actuele én voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op volgende vaststellingen: op 4 november 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld wegens het dragen van wapens zonder wettige reden en bedreiging door gebaren of zinnenbeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 600,00 euro, alsook een bijzondere verbeurdverklaring; op 6 juni 2019 wordt verzoeker veroordeeld door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen een echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met een uitstel van 3 jaar en een geldboete van 600,00 euro en uit het dossier blijkt dat een aantal PV's ten laste van verzoeker werden opgesteld (aanranding van de eerbaarheid, opzettelijke slagen en verwondingen, parentele ontvoering van minderjarigen, misbruik van vertrouwen). Vervolgens wordt door de gemachtigde nader gemotiveerd om welke reden het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist dat een dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, daar de feiten die geleid hebben tot het vonnis van 6 juni 2019 dienen genuanceerd te worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen kritiek heeft op het vonnis van 6 juni 2019, waarbij hij tracht de Raad een ander oordeel te doen vellen over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het in kracht van gewijsde gegane vonnis van voornoemde Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel. Het kracht van gewijsde van het voormelde vonnis strekt zich uit tot de onlosmakelijk met het dictum verbonden motieven. De Raad is evenwel gebonden door het vonnis van 6 juni 2019, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd en dus onontvankelijk is.

Verzoeker laat voorts de veroordeling van 4 november 2015 door de correctionele rechtbank te Hasselt ongemoeid. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: *“Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene is duidelijk een recidivist. In 2015 werd hij een eerste keer veroordeeld. Betrokkene heeft nadien zijn onaangepast gedrag herhaald en liep een nieuwe veroordeling op. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst terug herhaalt. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar geacht voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag.”*

Verzoeker stelt verder dat zijn zoon sedert januari 2019 bij hem verblijft, in navolging van een akkoord tussen verzoeker en zijn ex-partner. Het is immers niet omdat verzoeker en de moeder van het kind tot een overeenkomst zijn gekomen, dat de overeenkomst wordt uitgevoerd en verzoeker daadwerkelijk een rol van betekenis heeft in het leven het kind, noch affectief, noch financieel. Nergens uit het dossier blijkt dat de bezoeksregeling wordt gerespecteerd. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Het kind van betrokkene, waar hij verblijfsrecht wenst aan te ontlenen, is reeds geboren in 2016. Dit heeft betrokkene er allerminst toe aangezet zich meer verantwoordelijk te gedragen, wel integendeel het gros van de aanvaringen met de Belgische strafwetgeving is te wijten aan het familiaal conflict met zijn ex-partner. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij daarmee het belang van zijn gezin, zijn kind, voor ogen heeft gehad. Hij is ook niet gestopt met problemen maken nadat zijn verblijfsaanvraag werd geweigerd (de vernietigde beslissing), er zijn PV's van het conflict opgenomen in het administratief dossier van na die datum. De documenten die zouden moeten getuigen van de affectieve en financiële band tussen betrokkene en het kind, wegen niet voldoende op tegenover het gevaar die betrokkene vormt voor de openbare orde. Hij legde daartoe o.a. een bemiddelingsakkoord voor van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel (zitting 11.10.2017), alsook een vonnis van de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg dd. 11.01.2019, ongedateerde foto's waarop vermoedelijk betrokkene en het Belgisch kind prijken, schermuitprints van een smartphone waaruit blijkt dat iemand op het punt stond om verschillende data een overschrijving te doen ten gunste van O., A. (...) alsook andere begunstingden zoals Zalando en B. A. (...). Vooreerst wat betreft de bemiddelingenovereenkomst en het vonnis van de rechtbank. Op zich bewijst dit weinig of niets. Het is immers niet omdat betrokkene en de moeder van het kind tot een overeenkomst zijn gekomen, dat de overeenkomst wordt uitgevoerd en betrokkene daadwerkelijk een rol van betekenis heeft in het leven van zijn kind, noch affectief, noch financieel. Nergens uit het dossier blijkt dat de bezoeksregeling gerespecteerd wordt.”*

In de mate verzoeker betoogt dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie, merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met: de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, het feit dat verzoeker in

België een minderjarig kind heeft, de economische situatie van verzoeker, de mate van sociale en culturele integratie van verzoeker, en zijn medische toestand.

Verzoeker beperkt zich tot de kritiek dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke elementen van zijn dossier, zonder aannemelijk te maken met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet als kennelijk onredelijk zijn te beschouwen. Er blijkt evenmin dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn miskend.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC